

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 1.250
Letna naročnina L 2.500
Letna inozemstvo L 3.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XVIII. - Štev. 27 (905)

Gorica - četrtek, 7. julija 1966 - Trst

Posamezna številka L 50

ŠE POL POTI

V petek, dne 1. julija nismo mogli verjeti lastnim ušesom: ljubljanski radio je oddajal vsebino Titovega govora in poročilo, ki ga je prebral Cervenkov na zasedanju Centralnega komiteja Zveze komunistov Jugoslavije na Brionih. V obeh so bili ostri napadi na jugoslovansko tajno policijo, ki se uradno imenuje »Državna varnost« ali UDVA, na poglavitnega udaba Rankovića in njegovega pomočnika, notranjega ministra Stefanovića. Če pravilno razumemo komunistično govorico, sta Ranković in Stefanović spremenila UDVA v osebno orodje, nekakšno državo v državi, ki se je postavila nad zakonitost, ovirala socialno-gospodarski in politični razvoj, posnemala sovjetsko tajno policijo iz Staljinovih časov, se hotela polastiti oblasti in hotela strmoljaviti Titovo skupino, ki je zasnovala gospodarsko reformo ter uvedla svobodnejšo politično linijo v Jugoslaviji.

Naš tednik je znan po svoji premočrnosti. »Katoliški glas« reče kruhu kruh in bobu bob. Po tem načelu se je ravnal tudi vselej, ko je pisal o razmerah v Jugoslaviji. Ne navduhuje ga nikakšno sovrastvo, ampak želja po resnici. Tako tudi v člankih o Jugoslaviji nikdar ni ravnal iz kakšnega sovrastva do Jugoslavije ali njenih narodov, do katerih goji bratska in prijateljska čustva. Vselej je hotel in hoče povedati le resnico, čeprav je večsah neprijetna in ga je zato prav UDVA postavila na črno listo. Podoben občutek bi nastal, če bi »Katoliški glas« napisal tisto, kar sta v petek povedala Tito in Cervenkov. Važna razlika je, da je »Katoliški glas«, odnosno njegov prednik »Slovenski Primorec« isto in še več povedal že pred dvajsetimi leti.

Iskreno smo vesel slehernega razvoja v matični domovini, ki pomeni korak ven iz totalitarne-materialističnega oklepa, ko-

rak k ustvarjanju novega ugodnejšega ozračja za svobodnejše dihanje v duhovnem življenju in za izboljšanje gospodarskih razmer. Vemo, da je ta pot izredno težka, krčevita in da je v sedanjih političnih okoliščinah možna edino med vrhovi vodilnega političnega razreda in njegove partije. In naj nam nihče ne zameri, če tudi danes povemo, kar mislimo, to je, če povemo resnico v obraz. Sam Tito je rekel, da »ne smemo ostati na pol poti«. Misli je na znani razvoj v Zvezi jugoslovanskih komunistov, ki po prevladujočem mnenju vodi v pozitivno smer. Ta razvoj je težaven in zahteva veliko poguma, zakaj odpovedati se lastni preteklosti ni lahko in prijetno. In vendar bo treba narediti še ostale »pol poti«. Gre za spremembo ustroja, zlasti pa za spremembo človeka. Ko smo govorili s prijatelji iz Jugoslavije o gospodarskih reformi, so rekli, da nič ne pomaga, če je še tako lepa in dobro zasnovana, če jo bodo izvajali »stari ljudje«. Uradni materialistični duh je zanesel med ljudi preveč gnlobe in sebičnosti, ubil je požrtvovalnost ter idealizem, uničil zaupanje in vero tudi v tisto, kar je dobro. Potrebna je torej temeljita operacija. Zarezati je treba v globino, popraviti napake, ki jih često napravi, kdor kaj dela, ter sprostiti tiste etično-duhovne sile, ki bodo pomagale prehoditi drugi del poti, to je duhovno reformo.

Za nas Slovence v Italiji pa so zadnji dogodki in Jugoslaviji nov dragocen nauk in opomin. Komunizem ni prava pot k resnici in boljšemu življenju. Zakaj bi torej mi v Italiji prostovoljno lezli v nesrečo, iz katere se naši krvni bratje v Jugoslaviji v mukah in krčih izvija? Poleg narodnih nam torej tudi važni duhovni in materialni razlogi narekujejo, da odločno obrnemo hrbet Italijanski komunistični partiji. —č

Končala se je stavka angleških pomorščakov

Dne 29. junija se je v Veliki Britaniji končala stavka pomorščakov, ki je trajala 45 dni. Izvršni odbor sindikata je z 29 glasovi proti 16 sprejel resolucijo, zavedajoč se, da je stavka prizadela prebivalstvu velikansko nevšečnost in škodo. Stavko so prekinili za eno leto, da s tem omogočijo pogajanja z lastniki ladjedelnic. To je bila prva stavka v zadnjih petdesetih letih v britanski trgovinski mornarici. Stavkalo je 23.000 pomorščakov in 900 ladij je bilo ustavljenih po pristaniščih. Pomorščaki so zahtevali zvišanje mezd za 17 odstotkov, delodajalci pa so jim ponujali le 13. Tudi glede letnih počitnic se niso strinjali. Prve ladje so odplule iz britanskih pristanišč v četrtek, 30. junija.

Umrla je vdova po Borisu Pasternaku

V Peredelkinu, naselju pisateljev v Rusiji, je pretekli teden umrla Zinaida Nikolajevna Pasternak, vdova po pisatelju Borisu Pasternaku, znanem predvsem po svoji knjigi Doktor Živago. Dočkala je 70 let in je zadnjih pet let po moževi smrti preživela v mirnem naselju daleč od vseh ljudi. Pokopali so jo na pokopališču v Peredelkinu poleg njenega moža.

Afriški kardinal o ekumenizmu

Nadškof iz Yaunde v Kamerunu msgr. Zoa je prikazal v protestantskem tedniku Reforme položaj ekumenizma v Afriki. Naše prebivalstvo, tako piše med drugim nadškof, je bilo pohujšano že s prihodom kristjanov, ki so sicer izpovedovali isto vero v Kristusa, a so bili ne samo v

sporu, marveč so tudi javno žalili ljubezen in dobrotu. Potem, ko omenja sedanje ekumensko ozračje, msgr. Zoa navaja, da bremeni zapadni ekumenizem zgodovina dolgih teoloških sporov, Afrika pa predvsem želji skupen napor katoličanov in protestantov, ki naj bi nudil tamkajšnjemu prebivalstvu bistvene temelje krščanske poslanice. Predno bi se lotili kulturnega, socialnega, gospodarskega in podpornega sodelovanja, tako zaključuje nadškof iz Yaunde, je potrebno, da skupno in iskreno proučimo našo zvestobo do Kristusa.

Tri skupine katoličanov

Dunajski nadškof kardinal dr. Franc König je naslovil na svoje vernike pastirsko pismo, v katerem jih je povabil, naj se vzdrže vsega, kar bi moglo ovirati izvrševanje koncilskih sklepov.

Verska obnova, ki si jo je zadnji koncil zastavil, lahko naleti na zapreke s strani treh skupin katoličanov: najprej s strani tistih, ki bi radi pod pretvezo obnove spremenili v Cerkev ne samo kar je človeškega, ampak tudi bistvo vere same; drugo skupino predstavljajo tisti konservativni elementi, ki bi Cerkev najraje spremenili v muzej ter zato nočejo doumeti, da je Cerkev živ organizem, ki neprestano raste in se razvija in mora zato večne in nespremenljive resnice neprestano prikazovati na način, ki je v skladu z miselnostjo modernega človeka; tretjo skupino pa tvorijo oni verniki, ki si prilagoditev Cerkev novim časom tako zamišljajo, da Cerkev ne bo več tako vztrajala na raznih zahtevah moralnega reda in da bo po koncilu lažje biti udoben kristjan, ki mu beseda žrtve ni več potrebna.

Jugoslovanski režim na važnem razpotju

Ko so pretekli teden uradne jugoslovanske agencije sporočile vest, da bo na Brionih zasedal Centralni komitej Zveze jugoslovanskih komunistov, si nihče ni mogel predstavljati, kako odločilne važnosti bo to zasedanje. V petek, 1. julija je pa iz istih virov postalo jasno, da se je na zasedanju zgodilo nekaj odločilno važnega za nadaljnji razvoj notranjega političnega življenja v Jugoslaviji. Poročali so namreč o govoru, ki ga je imel maršal Tito, in o obtožbah, ki jih je izrekel zoper Aleksandra Rankovića, tajnika CK in podpredsednika vlade, zoper Svetislava Stefanovića, notranjega ministra, in zoper skupino antipartijscev, ki so se vgnezdili v vrstah tajne policije oziroma UDVA. To so bile obtožbe, ki so padale težke kot udarci s kladivom. Predsednik Tito je obtožil Rankovića in Stefanovića, da sta pri tajni policiji rabila stalinske metode strahovanja in špijonaže nad vsemi državljani, celo nad Titom samim s tem, da sta dala namestiti po uradih in stanovanjih samih vodilnih partijscev skrite prisluškovalne sprejemnike. Nadalje je UDVA hotela uvesti diktaturo nad vsemi državljani in se pripravljala na prevzem oblasti. Končno, da so antipartijski elementi sabotirali gospodarsko preosnovo, ki je sedaj v teku v Jugoslaviji, in sploh ovirali ves proces liberalizacije, ki se zadnja leta odvija v Jugoslaviji. »Žal mi je,« je rekel Tito, »da nisem nastopil prej, ker sem jaz odgovoren kot generalni tajnik Zveze komunistov. Na nas pade del odgovornosti, ker nismo prej uvideli, kaj se dogaja.« Proti koncu govora se je vprašal: »Ali se vam ne zdi, da je vse to nekoliko kakor v Stalinovih časih? Meni se zdi, da je precej podobno.«

Za Titom so govorili še razni drugi člani komiteja in se vsi soglasno izrekli zoper Rankovića in Stefanovića. Ta dva sta se sicer branila in izgovarjala, da ni res, česar ju obtožujejo, ali da nista vedela za marsikaj, kar jima očitajo. Toda niso jima verjeli, saj je preiskava o njunem delu in o delu UDVA tekla dovolj dolgo, čeprav javnost o tem ni bila obveščena. Posledica obtožbe je bila, da so Rankovića odstavili od vseh njegovih služb, ostal pa je član partije z ozirom na posebne zasluge, ki si jih je pridobil za partijo med revolucijo in že prej. Stefanovića pa niso samo odstavili, ampak so ga tudi izključili iz partije.

To so bili dogodki, ki so se odigrali v petek in soboto. Naslednje dni so po vsej državi imeli posebne sestanke Zveze komunistov, na katerih so razlagali, zakaj in kako je prišlo do tega tako hudega pretresa v partijskih vrhovih. Zato je tudi »dan borca«, ki ga obhajajo dne 4. julija, potekal bolj skromno in brez kakih večjih javnih proslav, saj so bile skrbi vseh vodilnih mož drugje.

Zunanji opazovalci se sprašujejo, kaj je pravzaprav za vsem tem potresom v partijskih vrhovih, saj je gotovo, da Tito ni vsega povedal. Eni menijo, da je v ozadju spor med različnimi narodnostmi v državi. Ranković in Stefanović sta Srba. Zato sta s pomočjo UDVA hotela vsiliti srbsko nadoblast ostalim republikam v državi. To mnenje ima gotovo jedro resnice, ker je mnogo znamenj, ki kažejo,

da niso izginili narodnostni spori zlasti med Srbi in Hrvati, ki hočejo imeti večjo avtonomijo. Drugi menijo, da gre za spopad med »dogmatisti« in »liberalci« v komunističnih vrstah, kot je razvideti iz Titovih besed. Tudi to je gotovo res.

Tretji zopet sodijo, da gre za enega izmed značilnih pojavov v vseh komunističnih diktaturah, ko stojijo na tem, da se v državi zamenja »voditelj«, v jugoslovanskem primeru Tito, ki je že v letih in ne preveč zdrav. Verjetno, da so v ozadju vsi ti in še drugi razlogi za jugoslovansko »čistko«. Vsekakor ta ni še zaključena in pričakujejo zamenjavo oseb tudi v nižjih partijskih vrstah, najbolj še pri UDVA.

Besedilo sporazuma med Sv. stolico in Jugoslavijo

Zato, da bi se odnosi med Jugoslavijo in katoliško Cerkvijo uredili, so se predstavniki vlade Socialistične federativne republike Jugoslavije in Svete stolice pogovarjali v Rimu od 26. junija do 7. julija 1964, v Beogradu od 15. do 23. januarja in od 29. maja do 8. junija 1965 ter ponovno v Rimu od 18. do 25. aprila 1966.

I. V splošnem okviru vprašanj, ki so bila predmet pogovorov, so predstavniki jugoslovanske vlade izrazili naslednja stališča: 1. Načela, na katerih je v SFRJ zasnovana ureditev pravnega položaja verskih skupnosti in ki jih zagotavlja ustava in zakon SFRJ, so: svoboda vesti in svoboda vere; ločitev Cerkve od države; enakost in enakopravnost vseh verskih skupnosti; enakost pravic in dolžnosti vseh državljanov, ne glede na vero in izpovedovanje vere; svoboda ustanavljanja verskih skupnosti; priznanje svojstva pravne osebe verskim skupnostim.

Vlada SFRJ zagotavlja katoliški Cerkvij v Jugoslaviji, v okviru teh načel, svobodno opravljanje verskih zadev in verskih obredov. Pristojni organi družbeno-političnih skupnosti (občina, okraj, pokrajina, republika, federacija) zagotavljajo vsem državljanom, brez kakršnihkoli razlik, dosledno uporabo zakonov in drugih predpisov, s katerimi je zavarovano spoštovanje svobode vesti in svobode izpovedovanja vere, ki je zagotovljeno z ustavo SFRJ.

Vlada SFRJ je pripravljena proučiti primere, za katere bi Sveta stolica menila, da je potrebno, da jo v zvezi s temi vprašanji opozori.

2. Vlada SFRJ upošteva pristojnost Svete stolice pri opravljanju njene jurisdikcije nad katoliško Cerkvijo v Jugoslaviji pri spiritualnih vprašanjih in vprašanjih, ki so cerkvenega in verskega značaja, kolikor ne nasprotujejo notranji ureditvi SFRJ.

Škofom katoliške Cerkve v Jugoslaviji bo tudi v prihodnje zagotovljena možnost vzdrževanja stikov s Sveto stolico, mencej, da imajo takšni stiki izključno verski, cerkveni značaj.

*** Sveta stolica — ostajajoč pri zahtevah, katere je s svoje strani izrazila med pogovori v zvezi s popolno ureditvijo odnosov med katoliško Cerkvijo in SFRJ — je sprejela na znanje izjave o stališčih vlade SFRJ, ki so navedene v 1. in 2. točki.

II. V splošnem okviru vprašanj, ki so bila predmet pogovorov, so predstavniki Svete stolice izrazili naslednje stališče Svete stolice:

1. Sveta stolica potrjuje načelno stališče, da se mora dejavnost katoliških duhovnikov pri opravljanju njihovih duhovni-

Amerikanci so razširili bombardiranje v Vietnamu

Neprijetna novica zadnjih dni je tudi ta, da so Amerikanci razširili bombardiranje v Severnem Vietnamu na okolico obeh velikih mest, glavnega mesta Hanoja in pristanišča Hajfonga. Bombardirali so predvsem skladišča nafte in bencina. Ameriško bombardiranje se neizprosno širi tudi na druga manjša središča, kjer menijo, da so skladišča bencina in letališča.

Novica o ameriškem bombardiranju Hanoja in Hajfonga je izzvala vrsto protestov v Moskvi, Pekingu in tudi v Londonu ter drugod po svetu. Bodisi Moskva kot Peking sta zagrozila, da bosta še bolj podpirala Severni Vietnam. Vendar Amerikanci upajo, da Kitajska ne bo neposredno posegla v vietnamsko vojno.

škkih dolžnosti odvijati v verskih in cerkvenih okvirih in da v skladu s tem ne morejo zlorabiti svoje verske in cerkvene funkcije v namene, ki bi dejansko imeli politični značaj.

Sveta stolica je pripravljena proučiti primere, za katere bi vlada SFRJ menila, da je potrebno, da jo v tem pogledu opozori.

2. Sveta stolica — v skladu z načeli katoliške morale — ne odobrava in obsolja vsako dejanje političnega terorizma ali podobne kriminalne oblike nasilja, ne glede kdo jih stori.

V primeru, ko bi jugoslovanska vlada ocenila, da so katoliški duhovniki sodelovali v akciji te vrste na škodo SFRJ in smatrala za potrebno, da Sveto stolico na takšne primere opozori, je v skladu s tem Sveta stolica pripravljena proučiti ta opozorila zaradi podvzemanja postopkov in morebitnih ustreznih ukrepov, ki jih za takšne primere predvideva kanonsko pravo.

*** Vlada SFRJ — obstajajoč pri zahtevah, ki jih je s svoje strani izrazila med pogovori v zvezi s popolno ureditvijo odnosov med katoliško Cerkvijo in SFRJ — je sprejela na znanje izjave o stališčih Svete stolice, ki so navedene v 1. in 2. točki.

III. Obe strani izražata pripravljenost, da se tudi v prihodnje, kadarkoli bosta smatrali za potrebno, medsebojno posvetujeta o vseh vprašanjih, ki so pomembna za odnose med SFRJ in katoliško Cerkvijo.

IV. Vlada SFRJ je pripravljena, zato da se olajšajo nadaljnji medsebojni stiki, omogočiti bivanje apostolskemu delegatu v Beogradu, ki bi imel hkrati tudi funkcijo odposlanca pri isti vladi, s tem, da si s svoje strani zadrži pravico določiti svojega odposlanca pri Sveti stolici. Sveta stolica je s svoje strani pripravljena sprejeti odposlanca vlade SFRJ in poslati v Beograd apostolskega delegata.

Francoska atomska bomba

De Gaulle ima atomsko bombo, to je novica, ki so jo v soboto sporočili svetu. Na nekem majhnem otoku v Polineziji sredi Tihega oceana so namreč francoski znanstveniki razstrelili prvo francosko atomsko bombo. Tako se je Francija pridružila štirim »velikim«, ki so jo že prej imeli: ZDA, Rusija, Anglija in Kitajska. Države okrog Tihega oceana so sicer protestirale zaradi te nove razstrelitve, toda danes na take proteste nihče več ne dá nič. Pravijo, da je bomba stala Francijo 400 milijard lir. Tudi če ni stala prav toliko, je vsekakor draga.

TRETJI TABOR SLOVENSKE KATOLISKE MLADINE V ZAMEJSTVU

V dneh 9. in 10. julija bo v Trstu III. tabor slovenske katoliške mladine v zamejstvu. Vabimo našo mladino na Goriškem in Tržaškem, da na tem taboru v velikem številu sodeluje:

Sobota, 9. julija ob 16. uri: seminar

V prostorih demokratičnih organizacij v ulici Machiavelli 22/II bo razprava o socialno politični poti zamejskih Slovencev in naloge slovenske mladine pri tem.

V Marijinem domu v Rojanu (ul. Cordaroli) pa bo razpravljala druga skupina o veri in kulturi med zamejskimi Slovenci ter o vlogi in nalogah slovenske mladine.

Zvečer bo družabni večer v Slomškovem domu v Bazovici. Družabni večer je namenjen medsebojnemu spoznavanju koroške, tržaške in goriške mladine.

Nedelja, 10. julija:

Ob 9. uri skupna sv. maša v rojanski župni cerkvi s skupnim petjem in skupno molitvijo. Prenos sv. maše po radiu.

Ob 17. uri velika osrednja prireditev na REPENTABRU, namenjena vsem zavednim Slovincem in gostom.

SPORED

1. Pozdrav
2. »Veseli študentje« s Koroške igrajo valčke in polke
3. Slovenski tržaški skavti in skavtinje pojo. Vodi prof. Župančičeva
4. Ples folklorne skupine Slov. kulturnega kluba iz Trsta
5. Moški zbor iz Gorice poje pod vodstvom Zdravka Klanjščka
6. Fantoski zbor s Koroške poje pod vodstvom prof. F. Cigana
7. »Edip v Hiroshimi«, predstava; igra mladinski odsek Slovenskega odra iz Trsta
8. Ples folklorne skupine Slov. kulturnega kluba iz Trsta
9. »Fantje izpod Grmade« pojo; vodi Ivo Kralj
10. Tamburaški zbor s Koroške igra
11. Moški zbor iz Gorice poje pod vodstvom Zdravka Klanjščka
12. Ples folklorne skupine Slov. kulturnega kluba iz Trsta
13. Mešani zbor s Koroške pod vodstvom prof. F. Cigana
Pozdravi Goričanov in Korošcev

Tabor na Repentabru bo naša največja letošnja kulturna manifestacija. Vabimo vse Slovence, da se je udeležijo.

Upamo, da bo lepo vreme. Odidite že zgodaj na pot, da ne bo kasneje stiske s prevozi!

V primeru, da bi bilo slabo vreme, a upamo, da ne bo, a v primeru, da bi le bilo, ne moremo prestaviti prireditve na prihodnjo nedeljo, ker bodo Korošci prišli tako daleč. V primeru tedaj, če bi bilo slabo vreme, bosta namesto na Repentabru, dve prireditvi v Trstu v rojanskem Marijinem domu. Prva prireditev bo ob 16. uri in je namenjena okoličanom. Druga pa bo ob 20. uri in je namenjena predvsem Tržčanom. Sporočilo boste lahko slišali med obvestili po radiu.

Nasvidenje tedaj na našem velikem taboru!

KAKO BO SEDAJ GLEDE BRANJA KNJIG

K temu, kar sem napisal v zadnji številki »Katoliškega glasa« o odpravi indeksa prepovedanih knjig, bi danes rad dodal še nekaj opomb, ki se mi zdijo koristne.

Predvsem bi kdo upravičeno oporekal: »Brali smo, da je Cerkev po 400 letih ukinila indeks ali seznam prepovedanih knjig. Vendar istočasno zopet govori o knjigah, ki jih smemo ali ne smemo brati. Torej se ni nič spremenilo? Bo držalo (kakor je zapisal »Primorski dnevnik«), da ni v določenih cerkvenih krogih še zavel bolj svež veter, ampak kvečjemu le bolj sveža sapica?»

Veliko se je spremenilo, a Cerkev božjega zakona ne more spreminjati. In ta zakon nam prepoveduje, da bi svojo dušo prodajali hudiču in njegovim pomočnikom. In ti hudičevi pomočniki; se v velikih meri poslužujejo slabega čtiva. Dolžnost, da se takega čtiva izogibamo, ostane še vedno v veljavi.

Indeks ali seznam prepovedanih knjig pa je izgubil po novem cerkvenem odloku svojo zakonsko veljavo; to se pravi, da je ta indeks črtan iz cerkvenega zakonika. To nadalje pomeni, da bralec slabega čtiva greši zoper božjo postavlo, ne greši pa več zoper cerkveno postavlo. Da je prišlo do črtanja iz cerkvenega zakonika vseh dolgih in kompliciranih predpisov o prepovedi slabega čtiva, o branju takega čtiva in o tozadajnih cerkvenih kaznih, je bilo potrebno, da je zavel bolj svež veter in ne samo bolj sveža sapica.

Kakšen je bil dosedanj postopek cerkvenih oblasti pri prepovedi knjig? Kánon 1395 cerkvenega zakonika pravi, da ima vrhovna cerkvena oblast za vso Cerkev in škofije za svoje škofije pravico in dolžnost iz upravičenega razloga prepovedovati branje določenih knjig. In cerkvena oblast je v teku stoletij prepovedala branje vrste knjig, ki so deloma zabeležene v indeksu, to je v posebni knjigi. V tej knjigi so zabeležene po večini publikacije, ki ne pridejo v rok povprečnemu bralec, ali pa tudi knjige, ki ne predstavljajo danes nobene nevarnosti več.

Dokler je bilo na svetu le malo knjig, je bilo presojanje in prepovedovanje knjig kaj lahka zadeva. A dandanes bi bilo to mogoče le v omejeni meri. Tako se je zgodilo, da so prišli na seznam prepovedanih knjig le nekatere knjige, ki so se zdale važnejše ali pa so jih, bogve iz kakšnega razloga, predložili v pretres in obsodbo Kongregaciji sv. oficija. Ker je bilo nemogoče, da bi vsako knjigo pretresli in jo imenovali, če je bilo potrebno, obsodili in prepovedali, se je cerkveni zakonik izognil tej težavi s kánonom 1399. V tem kánonu so v 12 odstavkih navedene knjige, ki smo jih morali smatrati za prepovedane, čeprav jih ni Kongregacija sv. oficija imenovala pregledala in obsodila. Nekatero take knjige sem že omenil. V tem seznamu so pa še nekatere, katerih prepoved ni bila, zlasti nekaterim pobožnim vernikom, prav po volji. Gre za knjige, ki pripovedujejo o novih prikazovanjih, razodetjih, videnjih, prerokbah, čudežih, ali ki uvajajo nove pobožnosti, če se pri izdajanju takih knjig niso upoštevali cerkveni predpisi. Iz tega vzroka je pred nekaj leti prišlo na indeks prepovedanih knjig kar devet italijanskih knjig, ki so govorile o znanem patru Piju. In to seveda v veliko pohujšanje dobrih duš, ki včasih ne razumejo, da se prav take in podobne knjige večkrat bolj nevarne za versko življenje kakor pa kak še tako krvav kriminalni roman.

Cerkvena oblast je torej prepovedovala branje nekaterih knjig. Kakšen je bil učinek te prepovedi? Prepoved je imela ta učinek, da se taka knjiga ni smela izdati, brati, posojati, širiti itd. Knjiga, ki jo je prepovedala vrhovna cerkvena oblast, je bila prepovedana povsod in v vsakem jeziku. Če je kdo hotel prepovedano knjigo brati, je moral prositi cerkveno oblast za dovoljenje, čeprav ni knjiga predstavljala zanj nobene nevarnosti in mu je bila potrebna. Kdor je torej bral prepovedano knjigo brez dovoljenja, je grešil in celo smrtno grešil. V določenih primerih je celo zapadel cerkveni kazni.

Sedaj je vse to odpravljeno. Cerkevne oblasti pa bodo še nadalje pazile na tisk in branilo vernike pred slabim tiskom. Čeprav ni več prepovedi in ne bo treba prositi dovoljenja za branje, se bomo še nadalje izogibali slabega čtiva, ker je to božja postavla, ter z večjim veseljem podpirali dobro čtivo.

LOJZE SKERL

TRŽAŠKE NOVICE

Prvi okisk slovenskih vernikov Marijine cerkve na Vejni

Z neko radovednostjo smo se v nedeljo, 26. junija zbirali v veličastni Marijini cerkvi na Vejni. Menda smo vsi hoteli spoznati, kako se bomo počutili v moderni zgrajeni cerkvi, ki zre na tržaško mesto in tržaški zaliv. Brez dvoma bi težko našli lepšo razgledno točko.

Zbralo se nas je okoli 3.000, morda tudi kaj več. Zastopane so bile vse tržaške župnije z večjim ali manjšimi skupinami. Opazili smo tudi goste iz goriške škofije. Zadovoljni smo bili, ko smo videli, da so nas počastili s svojo prisotnostjo duhovnik grško-pravoslavne skupnosti in zastopstvo srbske pravoslavne skupnosti v Trstu.

Sv. mašo je daroval dr. Stanko Janežič, ki je v govoru razložil pomen našega obiska. Ljudje so pri sv. maši lepo sodelovali z molitvami in petjem.

Po sv. maši smo šli v spodnjo cerkev in se zbrali okoli oltarja sv. Cirila in Metoda. Sliko je v mozaiku izdelal umetnik Tone Kralj. Po blagoslovu oltarja je sledilo darovanje za novi oltar. V poljub smo dobivali košček relikvije sv. Cirila, ki jo je za novi oltar darovala bazilika sv. Klementa v Rimu.

Slovesnost je zelo poživilo sodelovanje združenih cerkvenih zborov in potem še petje moškega ekumenskega zbora, ki je zapel nekaj lepih pesmi iz vzhodne liturgije.

Kakšni pa so naši vtisi o novi cerkvi? Mislim, da zelo različni. Za množično udeležbo je cerkev gotovo zelo primerna, manjše skupine pa se v njej izgubijo. Zanje je bolj primerno bogoslužje pri oltarjih v spodnji cerkvi. Zdi se, da je arhitekt Marijin kip potisnil preveč v stran. Kip še bolj zakriva železna struktura, s katero ga je obdal. Verjetno je kip tudi premajhen za tako veliko cerkev. Skušnja bo pokazala, kakšne spremembe bi bile potrebne, da bi cerkev bolj vabila k zbranosti in da bi prišel Marijin kip bolj do izraza, da ne bodo ljudje prisiljeni vpraševati, kje je Marija.

Lepo bi bilo, da bi se za naprej tržaški Slovenci zbirali v novi cerkvi na nedeljo po prazniku sv. Cirila in Metoda (god 7. julija), kakor je v govoru tudi predlagal dr. Janežič.

Za duhovne potrebe slovenskih vernikov skrbi v novi cerkvi g. Lojze Župančič. Če ni posebnih romarskih skupin, je redna služba božja vsako nedeljo ob 9. in 11. uri dopoldne ter ob 5. in 7. uri popoldne.

Stanko Zorko

Natečaj Slovenskega planinskega društva

Slovensko planinsko društvo Trst priredi ob 20-letnici obnove društva natečaj »PLANINE V SLIKI IN BESEDI«, s katerim naj se v treh odsekih — literarnem, fotografskem in filmskem — ponovno poudari najstnik v življenjskosti planinske misli. V ta namen namerava na slavnostni akademiji prikazati dela nagrajenih avtorjev.

Deželni svet in ladjedelnice

DR. SKERK ZA OHRANITEV SV. MARKA

V soboto, 2. julija je bila v deželnem svetu dolga in precej vroča razprava o nameravani ukinutvi ladjedelnice Sv. Marka v Trstu. Na koncu sta bili predloženi resoluciji strank leve sredine in komunistov. Prva se sicer zavzema za ohranitev ladjedelnic, dopušča pa možnost, da jih bodo vseeno ukinili ter za ta primer zahteva druge ukrepe v korist tržaškega gospodarstva in za ohranitev delovnih mest. Komunistična resolucija zahteva splošno preureditev ladjedelnic v državnem okviru. Za vladno resolucijo so glasovali kršćanski demokrati, socialni demokrati, socialisti in republikanci, pa tudi mislovec in liberalci; proti nihče, komunisti, dr. Skerk in socialni proletarec so se vzdržali. Za komunistično resolucijo so glasovali somá komunisti in socialni proletarec, vsi ostali so se vzdržali.

V razpravo je posegel svetovalec Slovenske skupnosti dr. Skerk, ki je med drugim povedal, da ladjedelnice pomenijo za Trst življenje. Sv. Marko deluje že od leta 1839. Tržaški delavci so se na tem področju specializirali, izdelali so nekatere najlepše ladje na svetu in so še danes med najbolj sposobnimi graditelji ladij. Z

Motivika predloženih del je popolnoma svobodna z edinim pogojem, da je v kakršni koli zvezi s planinstvom ali alpinistiko. Predložena dela bodo ocenjevale komisije, ki jih bo imenoval prireditelj. V vsaki komisiji bo en predstavnik društva. Odločitve komisije so nepreklicne.

Poslana dela morajo biti opremljena z geslom. Priložena mora biti zaprta ovojnica, na kateri je ponovljeno geslo, v ovojnicah pa ime avtorja. Vsa dela je treba poslati v Tržaško knjigarno v Trstu najkasneje do 30. septembra 1966.

Literarni natečaj. Literarna dela morajo biti tipkana na stroj v štirih izvodih, morajo imeti vsebinski naslov dela in geslo. Tipkopisi literarnih del se ne vrnejo.

Fotografski natečaj. Fotografije v črno-beli tehniki morajo biti vsaj formata 24x30. Na hrbtno stran se napiše geslo in naslov slike. Dela bodo na razpolago lastnikom tri dni po razglasitvi rezultatov v Tržaški knjigarni.

Filmski natečaj. Filmi so lahko snemani — le v formatu 8 mm — v črno-beli ali barvni tehniki, ker bo komisija ocenjevala poleg barvne tehnike vsebinsko vrednost dela. Filme je treba predložiti komisiji v primerni škatli, na katero se napiše naslov filma in geslo. Dela bodo na razpolago lastnikom tri dni po razglasitvi rezultatov v Tržaški knjigarni.

Prireditelj si pridržuje pravico, da katerokoli zgornjo določbo spremeni po svoji uvidevnosti.

Slovensko planinsko društvo
Trst

Nova profesorica

V četrtek, 30. junija je z uspehom diplomirala na tržaškem konservatoriju za profesorico klavirja gđ. Marta Canciani od Sv. Ivana v Trstu. Mladi profesorici iskreno čestitajo prijatelji in znanci. Čestitkam se pridružuje tudi svetoivanski cerkveni zbor!

»Oj božime«, zbirka beneških pesmi

Prosvetno društvo »Ivan Trinko« v Čedadu je to pomlad izdalo prijetno zbirko slovenskih beneških besmi »Oj božime« (Oj zbogom). Zbirko je založilo Založništvo tržaškega tiska, tiskalji pa so jo v tiskarni »Graphis« v Trstu.

Zbirka obsega 130 pesmi, od katerih je dobra polovica ljudskih, mnogo jih je uglasbenih in jih pojejo »Beneški fantje«, katere vodi Anton Birtič, ki je te pesmi zbral. Beneškoslovenske pesmi so zelo lepe in jih vsi radi poslušamo, zato z veseljem pozdravljamo to zbirko, ki je nov dokaz, da beneški Slovenci živijo in ne bodo zamrli, kakor ne bo zamrla njihova pesem.

Anton Birtič je pristen beneški Slovenec, saj se je rodil v Mečanju v Nadiški dolini. Vzljubljen je glasbo in petje in se pozneje tako usposobil, da sedaj že 14 let vodi v Ljubljani šestčlanski ansambel »Beneški fantje«. Prav zato, da bi ljudje bolje razumeli beneške pesmi, jih je zbral in tako marsikatero rešil pozabe.

Iz življenja Cerkve

Patriarh Atenagoras napoveduje zedinjenje

Carigrjski patriarh Atenagoras zelo po-spešuje ekumensko gibanje. Ob vsaki priliki odstranja ovire na poti k zedinjenju. Pretekli mesec je izdal važno pastirsko pismo, v katerem pravi, da bo do zedinjenja prav gotovo prišlo. Ker je Kristus eden, mora biti tudi krščanstvo enotno. V pismu tudi pohvali tiste pravoslavne vernike, ki se trudijo za zedinjenje.

Zahvala misijonarjem

Predsednik nigerijske republike, Diori Hamani, je sprejel redemptorista patra Zipperja, kateremu je izrekel javno zahvalo za delo, ki so ga izvedli v deželi katoliški misijonarji. Predsednik je med drugim dejal, da si morajo v današnji kritični dobi, v kateri se svet nahaja zaradi grožnje materializma, vsi verniki podati roke.

Sv. pismo za turiste

Tako imenovano sv. pismo za turiste z evangelijem sv. Marka v nemščini, angleščini in francoščini je izdala ustanova »Aktija«, ki jo vodi nemški jezuit pater Leppich. Knjižico sedaj delijo po vseh hotelih, penzionih, hospicijih in azilnih različnih evropskih dežel. Z njo žele olajšati današnjemu svetu branje in stik z božjo besedo.

Sestanki za izvedbo koncila v Salzburgu

Salzburški nadškof msgr. Rohrer je izjavil, da bo posled organiziral periodične sestanke z duhovniki svoje nadškofije, da bi skupno proučili najprimernejši način za izvedbo koncilskih listin. Ti sestanki bodo midij duhovnikom mnogo več priložnosti, da pridejo v neposredni stik s svojim škofom.

Afriške klarise

Samostan klaris v Kamerunu v Afriki ima zelo veliko poklicev. Trenutno je kar 70 kandidatinj. Ustanoviteljica samo-

stana, po rodu Francozinja, pripisuje ta uspeh novi ureditvi samostana. Afričan je po naravi nagnjen k vernosti, vendar vse svoje občutke izraža z ritmom, plesom in petjem. To dejstvo je ustanoviteljica samostana upoštevala. Zato na primer afriške klarise molijo, pojejo in plešejo. Petje in plese spremljajo z afriškimi instrumenti. Za vsako nedeljo zamislijo nove liturgične plesne. Ta poskus ponovno dokazuje, da je treba v vsakem narodu odkriti njegove kulturne vrednote in jih postaviti v službo verskega življenja in izživljanja.

Romanje tistih, ki Cerkev služijo, v Lurd

Francosko narodno romanje v Lurd, ki se ga bodo udeležili vsi tisti, ki so kakorkoli v službi Cerkev, kot npr. cerkoveniki, pevc, organisti in strežniki, se bo letos vršilo od 10. do 14. oktobra.

Velikodušen dar perzijskega šaha

Perzijski šah je prvi državni poglavar, ki je izvedel predlog papeža Pavla VI v Združenih narodih in je vojaške stroške enega dne poklonil svetovni organizaciji za pobljanje nepismenosti. Vsota znaša 600.000 dolarjev. Prav bi bilo, da bi ga posnemali tudi drugi državniki in voditelji narodov.

Obilna žetev v Jugoslaviji

Računajo, da bo letošnji pridelek žita v Jugoslaviji znašal 4 milijone 140 tisoč ton. Na družbenih posestvih bodo pridelali okoli 1 milijon 300 tisoč ton, posamezni kmetje pa 1 milijon in 900 tisoč ton, kooperanti 240 tisoč ton. Povprečno cenijo donos 35 stotov na hektar. Pridelek riža cenijo na 210 tisoč ton, tako da bo znašal pridelek žitaric 4.250.000 ton. Letošnji pridelek bo tako za 19,6 odstotka višji od lanskega in bodo pokrite skoro vse domače potrebe, ki znašajo okoli 5 milijonov ton.

Dr. Metod Turnšek

Pr pripravljamo se na „Sveto leto slovenskega naroda“!

Bratski poljski narod praznuje tisočletni jubilej svojega krščanstva. Glavne slovesnosti so bile v začetku maja na Jasni gori pri Censtohovi. Proslave naj bi se udeležili, kot so upali, sam sv. oče Pavel VI. Pa je bil samo duhovno navzoč. To leto (1966) je torej za Poljake »sveto leto«, jubilejno leto.

Naslednje leto 1967 pa bo za slovenski narod jubilejno leto, ki naj bi bilo hkrati »sveto leto« v smislu duhovne prenove.

Leta 867 sta z Moravskega dospela k Slovincem, v panonsko Koceljevo kneževino sveta brata Ciril in Metod. Pri panonskih Slovincih sta se zadržala (na svojnih poti v Rim) nekaj mesecev, morda celo pol leta, in sta pri njih, na željo kneza Kocelja uvedla domače pismenstvo z bogoslovno šolo v prestolnem Blatenskem kostelu, po cerkvah obširne Koceljeve Spodnje Panonije pa domače slovensko bogoslužje s slovenskimi bogoslužnimi knjigami. To so bile iste bogoslužne knjige, kakor sta jih prinesla na Moravsko in jih za Moravane razmnožila na Moravskem, za panonske Slovence pa v Blatenskem kostelu. Prav razmnoževanje slovenskih bogoslužnih knjig in uvedba v domače bogoslužje je zahtevalo daljšo dobo, daljše zadrževanje svetih bratov pri Kocelju. Enako tudi nova ali vsaj za nov uk, za novo poučevanje v domačem jeziku premenjena semeniška dvorna šola.

To leto, 867, je bilo za slovenski narod blagoslovljeno. »Knez Kocelj je vzljubil domače pismenstvo«, kot poroča najstarejši vir, in se ga sam učil, čeprav ni bil neuk v pismenstvu, saj se je na začetnih knežjih dvorih naučil latinske pisave in latinske govorice, da je kasneje bil sposoben voditi celo dopisovanje s papežem. Toda domača beseda zajeta v domače pismenke, ki jih je iznašel bistroumni »filozof« Konstantin-Ciril, mu je bila nad vse draga. Zase in za svoj rod, za ves slovenski narod je po novem pismenstvu in domačem krščanskem bogoslužju upal na resnični vzpon krščanskega slovenskega ljudstva.

Pokristjanjenje slovenskega naroda po misijonarjih in korepiskopu sv. Modestu iz Salzburga, po misijonarjih iz Ogleja (zlasti za časa sv. Pavlina II.) je bilo vsekakor veliko in zaslužno delo, toda niš daleč tako temeljito, tako do bistva narodne duše segajoče, kakor je bila misijonska metoda svetih bratov Cirila in Metoda, ki sta preko Moravske prišla k Slovincem iz visoko kulturnega, več narodom vladajočega Bizanca. Tako je slo-

vensko pokristjanjenje šele po svetih bratih Cirilu in Metodu šlo v resnično globino in v pravo, naravi in narodni duši ustrezno dojetje in udejstvovanje. Čeprav je bivanje Cirila in Metoda pri knezu Kocelju in potem Metodovo vrhovno pastirovanje (kot panonskega škofa) bilo pri Slovincih kratko, vendar smo šele po tehi dveh blagovestnikovih za kratko dobo užili veličino, blagoslov, ki ga spreobrnjenim narodom prinaša, odnosno mora prinašati krščanstvo.

Z vsjo upravičenostjo bomo naslednje leto (1967) obhajali višek našega narodnega pokristjanjenja ali vsaj dopolnitev pokristjanjenja, in sicer vsega naroda, ker je za vse Slovence prinesel modri Konstantin pismenke za pomoč v rasti krščanstva in za vse Slovence je njegov brat nadškof Metod postal papežev delegat v zadevi pokristjanjenja. (Več o tem v knjigi »Zvezdi našega neba«, ki je letos izšla v Celovcu pri Slovski založbi!)

»Jubilejno leto« se za Poljake nadaljuje. Temeljito so se Poljaki pripravljali kar več let. Kardinal Wyszyński je vsak večer ob 9. uri dajal vsemu poljskemu narodu svoj blagoslov. Tedaj so Poljaki padali po domovih na kolena in molili k Mariji molitev »Pod tvoje varstvo pribežimo« in še tri zdravljarije ter dodajali tudi tri vzklike k Mariji. Neprestano so se vršile devetdnevne družin in župnijah. Vsaka poljska družina si je nabavila Marijino sliko ali Marijin kip. Za udeležbo pri sv. maši in pri sv. obhajilu so se trudili na moč, nad vse razveseljeno. Mestne župnije ki štejejo do 4000 vernikov, imajo vsaj do 500 obhajil vsako nedeljo in vsak praznik. Verski tisk je na Poljskem dragocenost. Set bi v milijone, če bi katoliške založbe mogle dobiti papirja. Vsa prava za 1000-letnico pokristjanjenja je težila in še težje za tem, da se božji duh vnese v družine in v javnost, v kulturo in gospodarstvo, v tovarne in sindikate!

Poljski narod se ne sramuje svojega katolištva, marveč je ponosen nanj in se zanj tudi žrtvuje.

In slovenska priprava na jubilejno leto, na 1100-letnico odnosno 1200-letnico pokristjanjenja? (Nismo še praznovali 1200-letnice pokristjanjenja na Koroškem.)

Naj bi se med Slovinci v sleherni župniji odnosno v slovenski skupnosti osnoval poseben odbor in se posvetoval s svojim dušnim pastirjem, kako in kaj!

Prav tako naj bi naše družbe, Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, Marijina legija, Marijina družba, Marijin vrtec in

farne organizacije stopile na plan v pripravi na jubilejno leto (1967) slovenskega naroda!

Vsaj to, kar so si za cilj zastavili Poljaki, moremo storiti tudi mi! Božjega

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Nova maša na mirenskem Gradu

Svetišče žalostne Matere božje na Gradu pri Mirnu je preteklo nedeljo bilo zopet premajhno, da bi sprejelo vse vernike, ki so zlasti iz Mirna in okoliških vasi prihitali na novo mašo mirenskega rojaka lazarista Jurija Devetaka. Poleg velike množice vernikov se je v cerkvi na griču zbralo tudi veliko število duhovnih sobratov, ki so spremljali novega mašnika ko je prvič stopal pred oltar. Mirenski cerkveni zbor je lepo prepeval Mavovo slovensko mašo, katero je skladatelj pridelal po svoji latinski maši v čast sv. Vincencija.

Novomašniku je po evangeliju z občutno in krepko besedo spregovoril domači mirenski župnik g. Rudolf Gasper. Prvi daritvi novega mašnika je prisostvovala njegova mama, dalje sestra, sedaj s. Asumpta iz zavoda Notre Dame v Gorici in še drugi sorodniki.

Lepe so slovenske nove maše, pri katerih se zbira verno ljudstvo od blizu in od daleč, saj se danes, morda bolj kot v preteklosti zaveda, da so predvsem duhovniki njegovi največji in najbolj ne-sebični dobrotniki. Kajti odpovedo se zemskim ugodnostim samo zato, da morejo ljudstvo posredovati blagovesti božjega kraljestva. Danes, ko vse išče le materialnih koristi in zemškega blagostanja, so ravno novi mašniki živ klic k višjim idealom, opomin k nesebičnemu delu za blagor bližnjega, opozorilo, kako dobrine tega sveta ne morejo nasiti človeškega duha, ki ga še vedno žejna po višjih, duhovnih dobrinah. Ker se vsi tega zavedamo, se novih maš tem bolj veselimo, posebno še kadar gre za mašnike, ki bodo ostali sredi med nami. Upajamo, da bodo tudi med našim ljudstvom v Italiji zrastle tudi idealne fantje in da se bomo mogli tudi mi z njimi veseliti ob novi maši.

Srebrna maša g. Karla Wolbanga

V Torontu v Kanadi je v nedeljo, 26. junija imel srebrno mašo lazarist g. Karel Wolbang. G. jubilar je po vojni stopil med lazariste in šel v slovenski lazari-

duha v družine in v javnost! Križ in Marijina podoba naj bosta kras naših domov! Krščanski tisk v sleherni krščanski družini! Cerkve naj ne bodo muzeji, marveč hiše božjega ljudstva z aktivno udeležbo pri sv. mašah! Obhajilna miza je pogrnjena za vse in vse vabi k svetemu obedu! Ob njej se krepijo in rastejo zavodni kristjani, s kruhom božjim hranjeni! Sleherni slovenski družini naj bi se posvetila Marijinemu brezmadežnemu Srcu in presvetemu Srcu Jezusovemu!

Na glasu je bila slovenska vernost. Rodila jo je vna za vse božje in požrtvovalnost! Morda je nekoč bilo lažje biti kristjan kot v sodobnem razkristjanjenem, poganskem svetu, toda brez žrtve ni bilo nikoli.

Slovenski narod doživlja duhovno krizo. Ključno na pomoč sveta brata Cirila in Metoda. Gasparjeva umetniška slika, ki predstavlja obisk svetih bratov v slovenski družini, nam je vsem ljuba! Tisto pa, kar je umetnik Gaspar napisal k tej podobi, naj sedaj vsem postane resnična srčna zadeva in srčna vsakodnevna prošnja: »Sveta Ciril in Metod, blagoslovita naš rod!«

Koncilске odločbe je treba sprejeti

Bolonjski kardinal Lercaro je svojim duhovnikom govoril, kako naj poglobijo svoje znanje o koncilskih odločbah. Cerkve je s koncilom dala nekaj odgovorov na sedanja pereča vprašanja, kakor so npr.: zakonsko in družinsko življenje, vprašanja socialnega, ekonomskega, političnega, mednarodnega življenja, mir in vojna. Potrebno je, da nauk, ki ga je koncil opredelil, tudi mi brez zadržkov sprejememo. Ravnanj bi proti Sv. Duhu, ako bi trnato vztrajali na tem, kar smo vedno delali ali govorili, ali pa ob tem, kar smo do sedaj naredili ali učili. Posvaril je seveda pred držnim ravnanjem, ki bi bilo sad nepravilnosti. Povabil pa je svoje duhovnike in bogoslovce, naj verno in zaupno sprejmejo odločitve koncilskih dekretov in naj zvesto sledijo nauku Cerkve.

Ob drugi priliki je isti kardinal dal nekaj pogumnih smernic za dialog med katoličani in komunisti, ki pa seveda ne sme segati na politično polje, še manj pa služiti za politično propagando ali izkoriščanje.

RADIO TRSTA

Sporod od 10. do 16. julija 1966

Nedelja: 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. — 10.15 Poslušali boste... Od nedelje do nedelje na našem valu. — 11.15 Oddaja za najmlajše: S pravljico okrog sveta: (2) »Podzemski kraljica«. Napisal Dušan Pertot. — 12.00 Nabožna glasba. — 14.30 Sedem dni v svetu. — 15.30 »Balada iz '99. leta«. Prevedla Jadvi-ga Komac.

Ponedeljek: 11.45 Trije ansambli, tri dežele. — 12.15 Počitniška srečanja, pripravil Saša Martelanc. — 13.30 Zname melodije. — 18.00 Ne vse, toda o vsem - radijska poljudna enciklopedija. — 19.15 Iz ženskih tednikov in revij. — 20.35 G. Puccini: »Madame Butterfly«.

Torek: 11.45 Popevke treh rodov. — 12.00 Iz slovenske folklore: Lelja Rehar: »Ne pošiljaj za mano, jest nečem te več«. — 17.20 Glasba za vaš tranzistor. — 19.15 Spoznavajmo naravo, napisala Mara Kalan. — 19.30 Glasbila in zvonovi v folklornih motivih. — 21.00 Gore v slovenski literaturi: Janko Mlakar: »Kako je Trebušnik hodil na Triglav«, pripravil Martin Jevnikar.

Sreda: 12.15 Turistični razgledi, pripravil Franc Orožen. — 13.30 Glasba iz filmov in revij. — 18.00 Ne vse, toda o vsem - radijska poljudna enciklopedija. — 19.15 Sodobne bolezni: Gianfranco Garavaglia: (2) »Kateri bolezni lahko smatramo kot tipične za našo dobo«. — 19.30 Motivi, ki so mladim všeči. — 20.35 Zvočne razglednice. — 21.00 Simfonični koncert.

Četrtek: 11.45 Trije glasovi, trije slogi. — 12.00 Josip Jurčič: »Deseti brat« (6) »Marjan je ljubosumen«. — 19.00 Zlata skrinjica - otroške pesmi in skladbe. Pripravila Desi Krašovec. — 19.40 Zbori Furlanije-Juljske krajine: zbor »Tita Bircobener« iz Tapogliana, ki ga vodi G. Famea. — 21.00 »Simnov Lipe«. Povest, ki jo je napisala Krista Hafner, za radio dramatiziral Edj Martinuzzi.

Petek: 12.15 Zena in dom, pripravila Jadvi-ga Taljat. — 13.30 Glasbeno potovanje. — 18.00 Ne vse, toda o vsem - radijska poljudna enciklopedija. — 18.30 Slovenski solisti. — 18.50 Bedrich Smetana: Vltava; Iz čeških gajev in logov, simfonični pesnitvi iz ciklusa »Moja domovina«. — 19.15 Umetnostne galerije v Italiji: Milko Bambič: (3) »Doževa palača v Benetkah«. — 21.00 Koncert operne glasbe. — 22.00 Sindikati v moderni državi: Pietro Rescigno: (2) »Poklicna združenja od srednjega veka do začetka moderne dobe«.

Sobota: 11.45 Vokalni ansambli. — 12.15 Živalstvo Jadranskega morja: Tone Penko: »Brizgači«. — 15.30 Otroški zbor iz Trnovca pri Ljubljani pod vodstvom Majde Hauptmanove. — 16.00 Volan. Oddaja za avtomobiliste. — 16.20 Igor Tuta: »Otrokov božični večer«, delo nagrajeno na natečaju RAI 1965 za izvirne slovenske novele. — 19.15 Počitniška srečanja, pripravil Saša Martelanc. — 21.00 Josip Jurčič: Deseti brat: (7) »God graščaka Benjamina«. — 21.35 Operetne melodije.

Popravek:

Tiskarski škrat je v naznanilu ob 1. obletnici smrti pok. Kristine Sosič z Opčin izpustil podpis: Družina Sosič-Malič.

V nedeljo vsi na Repentabor, na veliki slovenski tabor!

ANTON VAN DE VELDE

Srce zmaguje

Zdal se je začel drugi popravek tega važnega dne. Skleda z juho poplakne poslednje uradno vznemirjenje. Phinetta boža Jodovo zlahtno plešo, na prstih se ji bliska po dvoje, troje prstanov, sama platina in diamanti. Jodo se smehlja, smehlja se kakor dojenček. Verdussen posreblje juho. Tretji krožnik že. Natakari ima obraz kakor pravkar naškrobljena srajca. Jon pogleduje zdaj teto zdaj strica. Res. zabavna je takšna pozna mladost. Takšnole si hoče le gnezdo spleitati! Phinetta se hihita in se brani: Jodo je postal preveč objesten. Dvojna nevestina brada se je nabrala v oblo gubice. Ko prinese naškrobljena srajca predjed, se vrata za njo nepričakovano spet odpro in na lepem zaorje pesem robatih moških glasov v salonček. To so Jodovi pajdaši kvartopirci: Jef Nelis, Louis van Kleef,

Sjarel Wiebo in Gust Mommens. Natakari je ob sopo; Phinetta gleda debelo kakor Buddha; Jon se nerodno popravi (ali se spodobi ali ne?) in Verdussen se okoristi z zmedo: še drugič si naloži jastoga, preslasten je. Medtem je stopil Jodo — s smehljajem, ki diši po olju in gorčici — do vrat in, ko je na odmevajočem stopnišču odbobnel poslednji »Hih-hip-hurá«, zine stric z ugašajočim tremolom: »Ljudje božji, ljube duše, pridite noter! In potem natakariju: »Pridenite štiri krožnike! In spet kvartetu: »In tukaj je moja izvoljenka! Pokaže na Phinetta, ki zdaj za svojim žepnim zrcalom brž popravi rdečino svojih ustnic. Kvartopirci so hrupno vstopili, toda hrup utihne, kakor bi odsekal, začne se namreč predstavljanje neveste. Roka z briljanti se ziblje od Nelisa do Mommensa, od Wieba do van Kleefa. To jim imponira. Wiebo pravi Mommensu: »Preteto, Jodo si je ujeel ribo in pol!« Jon je zmeden spet sedel. Verdussen si briše usta in stoka: »Jastog je greha vreden, toda žejen sem, žejen!« »Nič se zaradi tega ne prenačite,« se

zasmeje van Kleef natakariju. »Mj začnemo s prvim, kar je na vrsti.« In potem sledi prava pojedina. Ob devetih zvečer počij tretja steklenica šampanjca. »Kozarec — hup — je prazen, ne gremo še narazen!« Jeclja Verdussen. Wiebo sedi pri klavirju in se daje s sonato »V mesečini«. Nelis, van Kleef in Mommens pojo vsak svojo pesmico. Jodo ima Phinetta na kolnih in udarja takt pa trudno kima, oči — prav takšne so videti kakor ostrige — mu strmé na številne amorette po steni. Jona obide gomezeči občutek dionizijskega veselja... Tedaj vstopita natakari in glavni natakari za novo pošiljko »Veuve Cliquot«. Zamaški pokajo, šampanjec hrumi v opletajoči se, privzdignjeni kristal. »Ljubi stric,« pravi Jon (kaj neki čuti nenadoma v nogah?), »ljuba stric in teta, mi dvigamo svoje kozarce za vajino srečo v poletju.« »Hup,« pravi Mommens in Jon si ne more kaj, tudi on hupne z njim. »Za vajino srečo v poletju, teta, ob Jodovi strani — hup — ki ima najboljšo srce

v vsem mestu.« »Bravo!« rjovejo kvartopirci in Verdussen poskuša vzklikati: »Hip-hip...« toda ti zlogi so mruka za njegov želodec. »Spoštuj ga, teta Phinetta,« (Phinetta se ganjena hihita) »ti pa, stric, si dobil v svoj vrh sladko dehteč cvet. Skrbj zanj kakor za dragoceno or — hup — orhidejo. Mi vsi smo pijani.« Verdussen ugovarja — »pijanj od veselja nad vajino mladostno srečo in želimo iz sr-srčnih globin — želimo« (halo, Jon, kaj pa je s tvojimi nogami?) »hočemo, u-hup-upa mo...« »Bravo!« vzklikajo kvartopirci. »Bravo!« vzklikne tudi Phinetta in zdrkne z Jodovih kolen naravnost proti Jonu. Sam ne ve, kaj se z njim godi. Nežno začuti dve ženski roki okrog vratu, da ga skoraj strah prevzame, pa poljub na svojem vročem licu. In potem sedj Jon spet na svojem stolu in nekoliko abotno gleda — ne, to je Jodov stol, Jodo stoji zraven njega — Cezar Imperator — in mu pravi, zraven pa čudno požira: »Lepo, fant moj, ganil si me in ponosen

sem na svojega nečaka, ljubij prijatelj, in, če boš še kdaj v stiski« — Phinetta kima in si obriše solzico — »potem boš lahko vselej potrkal pri starem Jodu.« In potem se spet prikaže natakari z nekaj steklenicami. Nelis in van Kleef divje bobnata četveročno po klavirju in Verdussen se vhti z Mommensom in opasno pošastnih sinkopah. Jona je obšla nenadoma huda žalost. »Hej!« tuli Verdussen. »Hej Gerrits! Jaz še ne grem v posteljo!«... Pa mu ne gre do živega. Jodove besede so poklicale Gerritsu nenadoma spet njegovo revščino v spomin in nenadoma se prikaže pred njegovimi očmi Greeta kakor trpinčena Marjetica pred svojim Faustom... Samogibno drgne po svojem levem licu; tam ga je Phinetta... »Fant,« zagrmj stric, »le nič se ne boj, Phinettino rdečilo je trdno!« Jodov smeh zvenj kovinsko, odmeva in donj kakor krik satira v prostranem, bobnečem gozdu. Jon se smehlja. »Naprej, Gerrits, zvrnimo še enega na zdravje mladega para!« (se nadaljuje)

GORIŠKE NOVICE

Sv. birma v Doberdobu

Po štirih letih je bila pri nas zopet sveta birma in sicer v nedeljo, 26. junija. Velik praznik za celo vas, zlasti za 50 birmancev, njihove botre in sorodnike. Fantje so postavili dva velika slavaloka, pevci so pripravili primerne pesmi, dekleta očistila in olepšala cerkve, otroci pa pripravili na stotine rumeno-belih zastavic. A glavna priprava je bila devetdnevna: zjutraj za otroke, zvečer za odrasle in seveda priprava s posebnimi nauki. Prišla sta še dva spovednika, da bi bil praznik svete birme res »svet praznik«. Ubrano pritrkovanje v soboto in nedeljo je še povečalo veliko pričakovanje. Res lepo je bilo v nedeljo pri glavni župnijski maši, zlasti ko so birmanci in botri pristopili k sv. obhajilu in pa po maši, ko so prav tako skupno prejeli »uradne birmanske liste« pred oltarjem. Vsakega birmanca je mašnik pozval: »Ostani zvest Jezusu!«, nakar je birmanec odgovoril: »Z božjo pomočjo. Amen.« Seveda zvečer ob 6. uri je bila glavna slovesnost. Veliki živžav po vasi je povečala še kolesarska dirka iz Ronk, ki pa ni motila slovesnosti. Nekaj avtomobilistov je šlo naproti Prevzišenemu do Devetakov. Pred cerkvijo je bil uradni sprejem med ploskanjem in pritrkovanjem; najprej sta g. škofa pozdravila cerkvena ključarja, potem birmanci z zborna deklamacijo in s podaritvijo belih rož. V cerkvi se je potem v vsej pobožnosti vršil obred sv. birme v spremstvu 8 duhovnikov in med petjem pesmi Svetemu Duhu. Potem je prevzišeni spregovoril v slovenščini in italijanščini. Pohvalil je petje in obenem opozoril, da kakor skrbimo za ubrano petje, tako naj skrbimo za »ubrano krščansko življenje« v vseh oblikah človeškega udejstvovanja. Msgr. Klincec je potem še spregovoril in poudaril, kako vera raste. Spomnil je na prof. Rožanca in njegov spis v reviji »Most«, kjer omenja, da človek brez vere čuti notranjo praznino in da samo v veri najde notranje zadoščenje.

Nato smo s petimi litanijami Srca Jezusovega, blagoslovom in pesmijo »Najvišji vsemogočni Boge« zaključili slovesnost v cerkvi. Zunaj pa je že kar mrgolelo fotografov, da ujamajo v svoje »škaflice« prelep praznik in zlasti prijaznega g. škofa, ki se je rad ustavil, se pogovoril in posmejal med otroci in odraslimi. Slovesnost se je potem nadaljevala pri obloženih mizah po družinah, zlasti ker je dež ohladil vročino. G. nadškof se je pa še dolgo z veseljem pomenkoval v domači duhovniški družbi v župnišču.

Bog daj, da bi ostal ne samo lep fotografski spomin na papirju, ali na roki (ura), ampak zlasti da bi ostala in rasla zvestoba Kristusu pri birmancih in botrih. Pa recimo še: amen; tako je, ali tako naj bi bilo!

Tovarna v Podgori išče delavce

Tekstilna tovarna v Podgori išče delavke v starosti od 15 do 30 let. Delavke, ki se

želijo zaposliti, se morajo javiti na uradu za delo v ulici Skodnik št. 1 v Gorici, kjer dobijo tudi vsa potrebna navodila. To je prva razveseljiva vest po vseh hudih urah, skozi katere je morala podgorska tovarna v zadnjih letih.

Razprava o proračunu v goriškem občinskem svetu

Prejšnji teden je goriški občinski svet posvetil dve obširni seji razpravi o proračunu. Najprej se je vršila razprava o moralnem poročilu občinskega odbora, nato pa je sledil pregled posameznih postavk, ki zadevajo dohodke in izdatke. O tem je poročal odbornik za finance De Simone. Proračun bi sicer moral priti na vrsto že pred časom, toda občinska uprava je čakala na razna zagotovila s strani osrednjih organov za pozitivno rešitev različnih finančnih zahtev krajevnega značaja. Kot znano, ima proračun za leto 1966 kar 631 milijonov lir deficita. V razpravo so na obeh sejah posegli svetovalci skoraj vseh političnih skupin. Glasovanje o proračunu se je vršilo v četrtekovni nočni seji ter so se zanj izrekle štiri večinske stranke: KD, PSDI, PSI in SDZ. Protiv pa so glasovale skupine: PLI, MSI in KPI. Izid glasovanja je bil 24 glasov za ter 5 protiv proračunu. Zaključno sejo je v županovi odsotnosti (ki je bil zadržan v Rimu zaradi razgovorov o prosti ceni) vodil podžupan Candussi.

Stališče SDZ je podal svetovalec dr. Bratina, ki se je najprej zavzel za nekatere splošne ukrepe v korist občinske bilance. Tako je dejal, da bi morala nekatera bremena, ki jih sedaj nosi občina, prevzeti država oz. država, kar bi zagotovilo občanom večje dohodke. Zavzel se je tudi za municipalizacijo mestnih prevozov. Marsikaj bi lahko tudi občina prihranila, če bi dala v najem vzdrževanje mestnih vrtov ter službo za javno čistočo. Poleg tega imamo še vse preveč občinskega osebja. Posebej se je dotaknil še nekaterih vprašanj. Tako je zahteval ureditev javne tehnične v štandrezu, popravilo štandreske cerkve ter župnišča v Pevmi. Nakazal je potrebo po ureditvi cest v St. Mavru, Grojni in Podgori. Zahteval je obnovitev proste cone ter raztegnitev obmejnega pasu. Posebej je poudaril vlogo Gorice v mednarodnem sodelovanju ter važnost gospodarske in kulturne izmenjave zlasti s Slovenijo in Avstrijo. Se posebej se je uprl vsakemu prisilnemu razlaščenju, ki je zastarelo in krivično. Izrazil je še potrebo po zgraditvi novih šolskih poslopij za slovenske šole. (Glede tega se je pomanjal tudi odbornik dr. Sfiligoj v razpravi o regulacijskem načrtu.) Pritožil se je tudi, ker občinska uprava ni še nakazala nikake podpore Zvezi slovenske katoliške prosvete, katero je ta zaprosila že lansko jesen. Na slednjo točko je odbornik za prosveto Agati odgovoril, da bo občinska uprava vsekakor vzela v pretres omenjene zahteve.

Zlatomašnik Alojzij Pavlin

Letopis goriške nadškofije pravi, da je dne 5. julija 1916 tedanji goriški nadškof Fr. B. Sedej posvetil v mašnike v Stični na Dolenjskem goriške bogoslovce: Alojzija Pavlina, Munira Cirila, Širaja Franca in Petra Sepulorija. Od vseh štirih je zlato mašo učakal samo Alojzij Pavlin.

G. zlatomašnik se je rodil v Ravnicah pri Grgarju leta 1892, toda kmalu se je s staršji preselil v Gorico in bival na Gradu, kjer se najstarejši še vedno spominjajo študenta in bogoslovca Lojzeta Pavlina. Osnovne in srednje šole je opravil v Gorici, kjer je tudi stopil v bogoslovje. Tretji letnik in ostale je opravil v Stični, kamor se je zaradi vojne preselilo goriško bogoslovje. Po končanem bogoslovnem študiju ga je nadškof poslal na Dunaj v Avguštinaj. Tam je ostal samo eno leto, ker ga je potrebovala domača škofija. Zato se je jeseni 1918 vrnil v Dunaj in nastopil prvo službo v Vipolzah. Od tu je že naslednje leto odšel za kaplana v Črniče k dekanu Novaku, čez nekaj mesecev pa še dalje v Vipavo za dve leti. Leta 1922 je dobil imenovanje za kateheta na tolminskem učiteljskišču, toda pomagal je v veliki tolminski fari tudi kot kaplan. Ko se je izpraznilo mesto župnika in dekana v Kobaridu, ga je nadškof Se-

dej poslal tja, ker je poznal sposobnost in nadarjenost mladega kateheta. Tako je Alojzij Pavlin jeseni 1925 prišel za župnika in dekana v Kobarid ter ostal tam do februarja 1947, ko se je preselil v Gorico. Jeseni 1947 mu je nadškofija poverila poučevanje krščanskega nauka na goriških nižjih srednjih šolah in pozneje tudi na višjih. V tej službi je dočaka! leta penzije in stopil v pokoj leta 1962.

Takšna je zunanja pot dekana in kateheta Alojzija Pavlina. Od 1918 do 1962 v službi in delu za duše, od 1962 pa v zaslužnem počitku, ki ga pa zopet uporablja, da pomaga v dušnem pastirstvu zlasti v cerkvi sv. Ignacija, kolikor mu sedaj opešane moči dopuščajo. Dekan Pavlin si je s študijem in z izkušnjo pridobil veliko mero modrosti, zato je v vseh službah vedno modro vršil svoje poslanstvo. V Gorici je deset let in več bil sodruhin našega katoliškega tednika kakor tudi Pastirčka in še sedaj rad kaj napiše, posebno iz področja svojega najljubšega knjižička, ki je zvezdoslovje. Ob zlatem jubileju se ga spominjamo vsi njegovi župljani in tudi mi vsi, ki smo ga v življenju spoznali in ga imeli za sodelavca in modrega svetovalca. Vsi mu zato iz srca kličemo: Na mnoga leta! (r+r)

ZVEZA SLOV. KAT. PROSVETE V GORICI

vabi k udeležbi na

TABOR ZAMEJSKE MLADINE

ki bo na Repentabru v nedeljo, dne 10. julija ob 17. uri.

Iz Gorice bo skozi Standrez in Sovodnje peljal poseben avtobus z odhodom s Travnika ob 17. uri. Vpisovanje sprejema g. A. Koshuta, ulica Mameli 8, Gorica. Cena za vožnjo 500 lir.

V nadaljevanju razprave je svetovalec dr. Bratuž vprašal odbornika za finance, zakaj še ni občinska uprava izplačala sovođenjski občini zneska za trošarino na blago proste cone. Omenil je tudi, da občinski odbor sploh ni še odgovoril na interpelacijo, ki so jo v tej zadevi svetovalci SDZ predložili že pred meseci. Goriška občina bo sedaj izplačala sovođenjski v ta namen približno 12 milijonov lir. Ta teden je začel občinski svet obširno razpravo o splošnem regulacijskem načrtu, ki ga je izdelal arhitekt prof. Piccinato. O tem bomo poročali v prihodnji številki.

Andrej Kosič razstavlja v Padovi

Nadarjeni goriški slikar Andrej Kosič razstavlja svoja dela v galeriji »Pro Padova« v Padovi. Andrej Kosič razstavlja sedaj prvič izven naše dežele. V Gorici,

v Trstu in tudi v Sloveniji pa je dobro znan po svojih uspešnih razstavah. V Padovi razstavlja 40 oljnatih slik, ki jih je vse izdelal v zadnjem času. Goriškemu slikarju iskreno čestitamo!

53 novih bolničark je diplomiralo v goriški bolnišnici

Pod okriljem redovnic božje previdnosti se je pretekli teden zaključila v goriški bolnišnici šola za bolničarke. Ta lepi poklic privlačuje vedno lepo število deklet, ki hočejo svoje življenje posvetiti bolnikom. Brez idealizma se nobeno dekle ne bo vpisalo v to šolo, ki zahteva mnogo žrtve in odpovedi. Letošnje šolsko leto je bilo zelo plodovito. 53 novih bolničark je izšlo iz te šole, med njimi 16 redovnic. Sedem drugih redovnic pa je prejelo usposobljenost za ravnateljstva mesta.

V Doberdobu so odprli občinsko knjižnico

Preteklo nedeljo so odprli novo občinsko knjižnico v Doberdobu. Odprtju so prisostvovala razne osebnosti. Knjižnico je v odsotnosti domačega župnika blagoslovil g. Stanko Zerjal, ki je opravil obredne molitve v latinščini, slovenščini in italijanščini. Otvoritveni govor je imel župan Andrej Jarc. Za njim pa je spregovoril kustos državne knjižnice v Gorici dr. Manzini. Ta je poudaril važnost knjižnice za ljudsko izobrazbo in posebno še doberdobske, ki ima slovenske in italijanske knjige in ki je zanjo država prispevala dva milijona in pol lir. Knjižnica je nameščena v prostorih bivšega otroškega vrta.

Učiteljica o razmerah na osnovnih šolah

K članku »Ob koncu šolskega leta pred istim nesrečnim vprašanjem«, objavljenem v Katoliškem glasu dne 30. junija 1966, pripominjam:

Pisec članka namreč priznava, da so učenci osnovnih šol knjige sicer dobili, a da je vedno kaj narobe. Prva trditve ne odgovarja resnici.

V pravkar minulem šolskem letu 1965-66 učenci 1. in 2. razreda osnovne šole v Dolu čitank sploh niso prejeli. Tja okoli po Krasu so si morali iskati starih, če so jih hoteli imeti. Zaradi cenene vezave so bile že vse izdelane, mnogim so manjkali listi. Prvo berilo je bilo brez didaktičnih pripomočkov in moralj smo si jih v šoli sproti pripraviti, kar nam je jemalo dragocen čas.

Drugi razred se je moral zadovoljiti s tremi različnimi izdajami. Nekatera berila, ki so bila v čitanki prve izdaje, so manjkala ostalima dvema, in obratno.

Ob koncu šolskega leta so učenci izposojene knjige vrnili lastnikom in se jim za podočo zahvalili, zato si jih sploh nismo mogli obdržati za prihodnje šolsko leto. In kaj bi s takimi knjigami, ki se jim komaj še pozna, da so nekoč res bile knjige. Poleg tega bo prihodnje leto najmanj dvakrat toliko učencev v 1. razredu, kot jih je bilo v minulem letu.

Pa otroci knjig ne dajo radi iz rok, saj so se med letom učili, da jih je treba ceniti, ker so nekaj dragocenega. Čutijo se tudi prikrajšane, če jim odvzamemo, kar je njihova osebna last. Nikolj ne bom pozabila, s kakšnimi kislimi obrazki so jih tokrat posodili.

Ob takem napredku tehnike, zlasti tiskarske, kot so nam jo po televiziji predstavili 2. julija t.l. zvečer, res ne drži noben izgovor, da ni mogoče v treh mesecih pripraviti nekaj sto izvodov čitank tudi za naše šole.

Učiteljica iz Dola

Opomba uredništva: Znano nam je, da je sedaj v tisku knjiga za 2. razred osnovnih šol. S tem bo vsaj še za en razred zamašena vrzel v prihodnjem šolskem letu. Toda kaj bo v 1. razredu? Mnenja smo, da bi se z nekoliko več dobre volje dalo hitreje urediti vprašanje šolskih učbenikov, da bi se ne ponavljale razmere kot jih opisuje zgoraj učiteljica iz Dola.

S TRŽAŠKEGA

Rojan

Preteklega aprila je minilo deset let, kar sem razposlal po župnijski prošnjo za mesečne prispevke za zgraditev Marijinega doma. Odziv je bil zelo dober. Mesec za mesecem so prihajali darovi in tako smo leta 1959 lahko začeli z zidavo. Temeljni kamen je bil blagoslovljen 21. junija istega leta. Marijin dom je bil dograjen v dveh letih. 28. maja 1961 ga je blagoslovil g. škof.

Seveda takrat še ni bilo vse dokončano in tudi dolg je bil še precejšen. V naslednjih letih smo nadaljevali z ureditvijo doma in z odplačevanjem dolgov.

Celotni stroški za zemljišče, zidavo stavbe, opremo, centralno ogrevanje, ureditve prostora okrog doma, znašajo doslej lir 29.600.000. Veliko je bilo narejenega tudi s prostovoljnimi delom.

Gradnja Marijinega doma je zahtevala od nas vseh precejšen napor. A sedaj je trud pozabljen in smo veseli, da imamo prijetne in primerne prostore za zbiranje. Škoda le, da doma nismo imeli vsaj že pred desetimi leti, ko je bilo v naši šoli še veliko mladine.

Od otvoritve Marijinega doma je minilo pet let. Ker je dolg v glavnem poravnani, je prišel trenutek, da ustavimo nabiranje prispevkov. Nabiralke ne bodo hodile več okrog. Ostal je dolg približno 900.000 lir, ki ga bomo pokrili z rednimi dohodki in priložnostnimi darovi.

Ponovno hočem poudariti, da je Marijin dom sad našega truda. Ves denar smo zbrali sami. Iz javnih sredstev smo prejeli le malo (Komisarijat 1.750.000, svet oče 70.000, občina 65.000 lir), niti 7% potrebnega denarja.

Zahvaljujem se vsem za vztrajno pomoč. Vsem naj Bog povrne in matj Marija, v katere varstvo smo izročili Marijin dom, kar pričaja ime.

Zahvaljujem se tudi »Katoliškemu glasu« za gostoljubje, ki ga je toliko let nudil za objavljanje darov.

Stanko Zorko

Opčine

Na praznik sv. Petra in Pavla sta praznovala na Sv. Višarjah svoj srebrni poročni jubilej g. Peter Vidau in gospa Danila Tence. Požrtvovalnemu openskemu mežnarju in njegovi skrbni ženi želimo vsi prijatelji in znanci vso srečo in prav obilo zdravja in skorajšnjo vrnitev iz sanatorija!

• ZA DOBRO VOLJO •

Starejši ženski stopita v kupé.
»No, mali, ali ne boš vstal,« reče precej debel možak dečku, ki mirno sedi v kotu.
»Tako bo lahko vsaj ena od dam sedela.«
»Kaj če bi vstali raje vi, tako bosta imeli obe prostor,« se odreže mali.

»Prosim, gospod profesor, kako je z mojim sinom v zemljepisu? Jaz v njegovih letih sicer nisem bil posebna luč v tem predmetu.«
»Zgodovina se ponavlja, gospod generalni direktor.«

»Kaj praviš, Peteršičkova se na stara leta učita italijansko?«
»No, da, saj se pravzaprav morata. Adoptirala sta nekega italijanskega dojenčka in ko bo mali začel govoriti, ga hočeta vendar razumeti.«

ŠPORT

Preteklo nedeljo so se vršile v Trzinu lahkoatletske tekme v kategoriji »ragazzi«. Atleti Olympije so dosegli lepe uspehe in sicer:

- met diska: 1. Spacapan Peter, 29,89 m;
- skok s palico: 1. Kogoj Jože, 2,60 m;
- skok v višino: 2. Češčut Lovrenc, 1,58 m;
- 4. D. Nalo B., 1,48 m;
- met krogle: 1. Spacapan Peter, 13,17 m;
- 5. Kogoj Jože, 10,39 m.

OBVESTILA

Nabiranje članov Goriške Mohorjeve družbe za bodoče leto se zaključuje 31. julijem. Gg. poverjeniki so naprošeni, da pošljejo sezname z nabrano prednaročnino na upravo v Gorico, Riva Piazzetta 18, v prvi polovici avgusta.

Duhovne vaje za dekleta pri šolskih strah v Trstu bodo od 28. avgusta zvečer do 31. avgusta zjutraj.

Duhovne vaje za dekleta bodo v Gorici od 18. avgusta zvečer do 22. avgusta zjutraj.

DAROVI:

Za Katoliški dom: N. N. 1.000; N. N. 2.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 1.000; N. N. 2.000; Bremec Stefanija 2.000; N. N. 3.000; N. N. družina 5.000; Cej Jožef 1.000; Leban Marinka 1.000; N. N. 2.000; N. N. 3.000; N. N. 3.000; N. N. 3.000; Zigon Marija 1.000; Humar Zofija 1.000; N. N. 1.000; S. P. 5.000; N. N. 20.000; N. N. 1.000; N. A. 10.000; U. Z. 3.000; N. N. 10.000; K. C. 5.000; I. H. 3.000; Milka Goričan, ob zlati maši č. g. dekana Alojzija Pavlina, 4.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: V. G. 1.000; N. N. 5.000; Gregorič Angela 5.000; P. U. 1.000; Natali Alojzija 1.000; N. N. 1.000; Prunk Anton ob godu 1.000; N. N. 1.000.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

N. N. 1.000; Marta M. 1.000; Ukmar A. 1.000; N. N. 2.000; nabirka ob sklepu šmarne 32.500; Vončina Franc 1.500; C. V. 5.000; S. T. 10.000; Goslar Ana 1.000 lir.

Za Katoliški dom: Goljevšček Marija Sovodnje, 5.000; S.L.F., Standrez, 1.500; Dr. Tonkli Nikolaj, Gorica, 5.000; Zuočnik Justina, Como, 1.000; L. B. 5.000; Nemeš Dragica, Gorica, 1.000; Hladnik Francka Gorica, 2.000; Klavirska šola, 2.000; Varni da Donati 1.000; J. C., Opčine, v spominu pok. gospe Alojzije Sorli, 2.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: družina Vrtovec v počastitev spomina prof. Milana Bekarja 10.000; uslužbenci programskega oddelka Radia Trst A RAI namesto venca na grob pok. Alojzije Sorli-Mlakar tašče kolega dr. Slavka Tuta, 10.000; N. N. 1.500 lir.

Za Alojzijevešče: družina Bratuž 10.000; N. N. 2.000; družina Frandolič 3.000; družina Vizintin 3.000; N. N. 1.500; Milka Goričan ob zlati maši č. g. dekana Alojzija Pavlina 3.000; v počastitev spomina prof. Milana Bekarja, družina Vrtovec 20.000 lir.

Vsem dobrotnikom iskren Bog povrni!

Širite „Katoliški glas“

ZAHVALA

Ob težki izgubi naše drage mame, bice in tašče

ANTONIJE KOŠUTA roj. STEPANČIČ (p. d. Zupanove)

se toplo zahvaljujemo vsem, ki so z nam sočustvovali, za pokojnico molili in ji spremili k zadnjemu počitku.

Zalujoči:
sinova Dušan in Rudi, hčerke Milka, Ema in Marta, vnuki zetja, snaha in ostalo sorodstvo.

Sv. Križ - Trst - Trzin, 19. junija 1966

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 30, osmrtnice L 50, več 75% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici